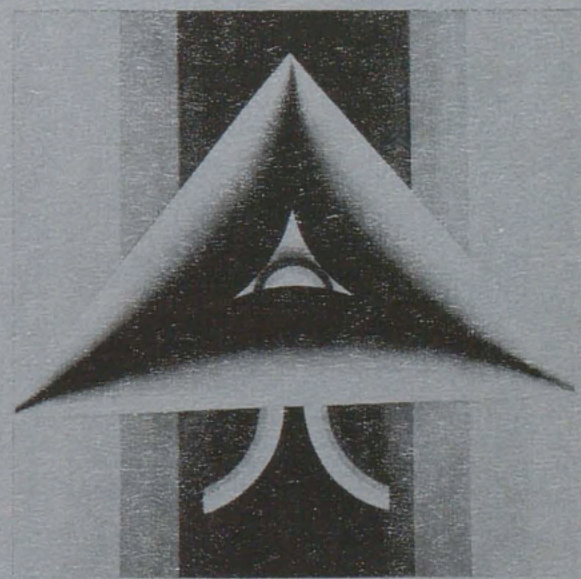
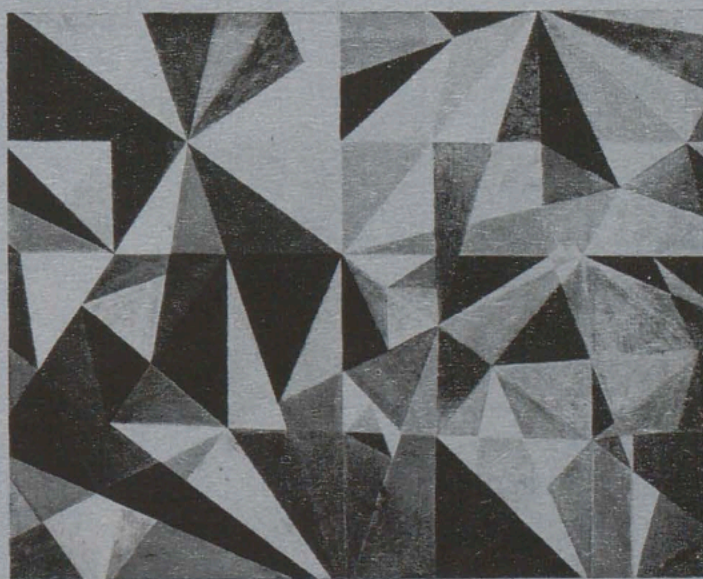
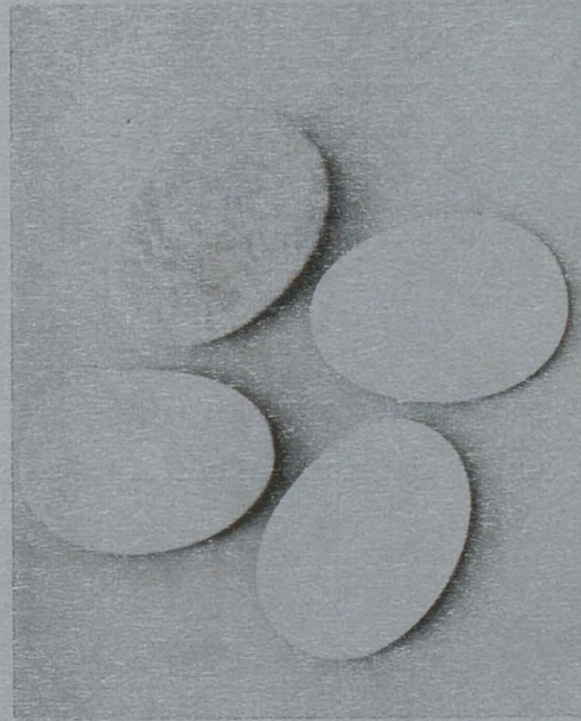
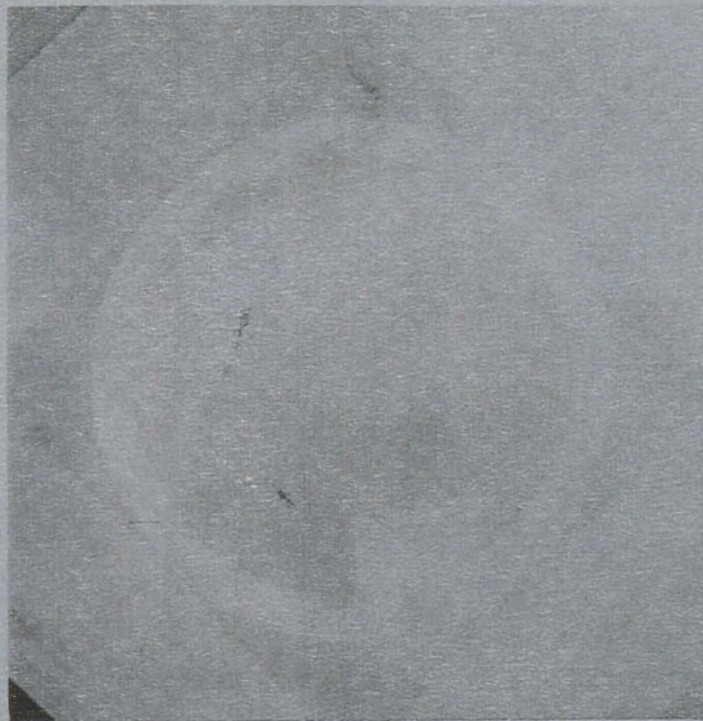

Grupul care a expus în sala din Mihaï Vodă poate fi definit prin voința de rafinare a calității cromatice, înțelegând ca filtru al percepției lumii. Există de altfel, încă necercetat, un sens latent în tradiția post-grigoresciană. Poate Grigorescu însuși, în perioada sa « albă », pe care am prins cândva obiceiul s-o numim decadentă, autoepigonism sau patologie optică, intuia, ca un Porbus în luptă cu iluzia, posibilitatea evanescenței materiei sub regia luminii. Consecvența absolută a acestui dor de diafan, e albul. Și poate că Gherasim duce la extrem această aspirație: suprema muzică favorabilă sufletului nostru e desigur tăcerea. Albul acesta e mesajul perceptibil al tăcerii optice, modulată în stări bleu, în stări roz, în stări cenușii, care încrețesc unda albei tăceri ca fiorul unui efort de sunet.

Aceeși dogmă a asepsiei — la Ilie Pavel. Acest pop'art transfigurat, elevat în sfera albului care se acordă cu un diafan tactil, al suprafețelor curbe de ghips polisate perfect, acest ritual al ritmurilor inițiatice, invită la o reculegere din simțuri în ceva care, cu vocabularul de ultimă oră, se poate defini drept zona antisimțurilor.

Mihai Rusu pictează în același apollinic extaz. Dar aici, ezotericul vizual are ca fond existențial o experiență a naturii civilizate. Aceste forme se trag din activitatea geometrică a sufletului, aceste reflexe, stări de « galben » imaginând un inefabil mineral, contopesc în sugestia spațială (valorația tonului lunecat spre negru, pe traiectoria deplasărilor unei linii abstracte) volumul iscat de vibrația unui sunet de gong și volumul

CRONICA PLASTICĂ

GHEORGHE BERINDEI, DORU BUCUR, PAUL GHERASIM, PAVEL ILIE, MIHAI RUSU

unui corp simbolic care sugerează, hieratic, construcția.

Există, vedem de data aceasta mai clar decât oricând, un orfism, nebotezat, în pictura românească nefigurativă. Prizmele cromatice desfășurate ale lui Gh. Berindei sînt jocuri orifice, deduse dintr-un cubism aplicat culorii pure.

La Doru Bucur toate aceste căi spre cunoașterea lumii prin lumină se întîlnesc cu o cuceritoare intuiție, în care amestecul de știință și de senzație, de certitudine și presimțire, ne fac să-l pomenim pe Klee, acel Klee redevabil lui Delaunay. Compozițiile lui Doru Bucur conțin rigoarea acceptării contrariilor ; aici e și Materie și Imponderabil, și Formă și Anti-formă, și Lumină devoratoare a privirii și Lumină care restituie privirii miracolele lumii reale, înainte de identificarea rațională a obiectelor ei distincte, ale căror nume se suspendă în clipa solemnă a comuniunii dintre pictor și lumină.

1	3
2	4
5	

1. PAUL GHERASIM: Cerc de lumină — ulei
2. GHEORGHE BERINDEI: Punct cardinal principal — ulei
3. PAVEL ILIE: 1, 3, 4, oi albe sub clar de lună — ulei
4. MIHAI RUSU: Triunghiul galben — ulei
5. DORU BUCUR: Compoziție II — ulei

